

Sygn. akt: I C 1965/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

N., 6 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Radosław Czarnołęski
Protokolant:	protokolant sądowy Magdalena Poniewierska

po rozpoznaniu w 6 lutego 2020 r.

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda R. S. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. w W. 3 617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu;

III. zwraca powodowi R. S. 27,81 zł (dwadzieścia siedem złotych osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem różnicy pomiędzy uiszczoną zaliczką a rzeczywistymi kosztami przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa.

UZASADNIENIE

R. S. reprezentowany przez adwokata w pozwie skierowanym przeciwko (...) SA w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz 21.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18.06.2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7 200 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 12.04.1997 r. miał miejsce wypadek drogowy w następstwie, którego śmierć poniosła A. S. – siostra powoda.

Pismem z 15.06.2016 r. pełnomocnik powoda dokonał zgłoszenia u strony pozwanej roszczeń z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

17.06.2016 r. strona pozwana poinformowała o przyjęciu zgłoszenia, a następnie wydała decyzję, w której odmówiła przyznania świadczeń powodowi, wskazując, że jego roszczenie uległo przedawnieniu. Pomimo skierowania reklamacji, strona pozwana nie zmieniła swego stanowiska.

Powód nie zgodził się ze stanowiskiem strony pozwanej.

W odpowiedzi na pozew z 25.05.2019 r. strona pozwana reprezentowana przez radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając stanowisko, pełnomocnik strony pozwanej w pierwszej kolejności zgłosił zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Natomiast, na wypadek gdyby Sąd, nie uznał zasadności zgłoszonego zarzutu, strona pozwana zarzuciła, że żądana przez powoda kwota jest wygórowana. Ponadto, w ocenie strony pozwanej znaczenie w sprawie ma znaczne – 50% przyczynienie się poszkodowanej do powstania i rozmiaru szkody. Co do odsetek, zdaniem strony pozwanej, brak jest podstaw do ich żądania za okres wcześniejszy niż data wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

12.04.1997 r. w miejscowości B., w gminie Ł. kierując bez wymaganych uprawnień pojazdem marki R. o nr rej. (...) S. C. (1), jadąc z kierunku wsi M., naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności i bezpiecznej prędkości zjechał na lewą stronę drogi, uderzając w przydrożne konary drzew i siatkę ogrodzeniową, w następstwie, czego podróżująca jako pasażer 22-letnia A. S. poniosła śmierć w wyniku doznanych obrażeń ciała.

S. C. (1) został uznany przez Sąd Rejonowy w Nysie za winnego popełnienia przestępstwa z art. 145 § 2 k.k. i wyrokiem z 29.01.1998 r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 485/97 skazany na dwa lata kary pozbawienia wolności.

Dowód: fakt bezsporny, akta sprawy SR w Nysie sygn. Akt II K 485/97

Samochód, którym kierował sprawca zdarzenia z 12.04.1997 r. w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych był ubezpieczony u strony pozwanej.

Dowód: fakt bezsporny, kserokopia dowodu-umowy ubezpieczenia k.29

A. S. zmarła 12.04.1997 r. W chwili śmierci miała 22 lata. Była siostrą powoda.

Dowód: fakt bezsporny, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu, k. 35

Decyzją nr (...) wydaną 22.07.1998 r. (...) SA odmówiło uznania i przyznania stosownego zadośćuczynienia. Jako przyczynę odmowy wypłaty świadczenia wskazano nie wykazanie, że wskutek śmierci A. S. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej rodziców zmarłej. Adresatem decyzji byli rodzice powoda: E. i Z. S..

Dowód: akta szkody (...) k.108-109

Pismem z 13.08.1998 r. Z. S. odwołała się od decyzji nr (...). Pismo zostało złożone przez matkę powoda w imieniu własnym oraz męża – E. S.. Pismo zawiera prośbę o ponowne rozpatrzenie sprawy odszkodowania za śmierć córki – A. S., w formie zadośćuczynienia. W piśmie Z. S. przedstawia, jak zmieniła się sytuacja jej i męża, jako rodziców zmarłej. Matka powoda wskazuje między innymi, że córka A. była najstarszym dzieckiem. Była chowana i kształcona z myślą o (...) oraz że w związku ze zdarzeniem z 12.04.1997 r., w perspektywie zapewnienia w przyszłości opieki rodzice zmarłej utracili taką możliwość. Dalej Z. S. wskazuje, że w następstwie śmierci córki stan jej zdrowia uległ drastycznym zmianom oraz że A. S. była jedyną córką Z. i E. S., z którą wiązali swoją spokojną starość. Zdaniem Z. i E. S. jednostronna decyzja, że ich sytuacja życiowa się nie pogorszyła jest nieuzasadniona, gdyż cała przyszłość, którą wiązali z córką legła w gruzach. Z. S. wskazał, że nikt nie zna bólu matki po stracie dziecka, a zwłaszcza córki, nic tego nie wynagrodzi i nikt tego nie zrozumie, jak tego nie przeżyje oraz że ból i ciągła tęsknota nie mija, że ciężko się z tym pogodzić. Pismo jest zakończone prośbą o ponowne rozpatrzenie prośby i o pozytywne załatwienie.

Dowód: akta szkody (...) k. 106-107

Pismem z 17.08.1998 r. (...) SA w związku z wniesionym odwołaniem z 13.08.1998 r. zwróciła się do Z. S. o podanie następujących informacji: ile Z. i E. S. mają dzieci i w jakim wieku; jakie wykształcenie miała córka A., gdzie uczyła się i pracowała; jaka była przyczyna wyjazdu A. do N. oraz jakie były jej zamiary i widoki na przyszłość; jakie były źródła utrzymania A. oraz czy i jak często córka kontaktowała się z rodzicami. (...) SA wskazała, że powyższe informacje będą stanowiły podstawę do podjęcia ostatecznej decyzji.

W odpowiedzi Z. S. wniosła pismo z 1.09.1998 r., w którym od myślników udzieliła odpowiedzi i informacji, o które wystąpiła (...) SA w piśmie z 17.08.1998 r. oraz zamieściła dodatkowe informacje o sytuacji zdrowotnej Z. S. po śmierci córki. Pismo zostało zakończone prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i pozytywne załatwienie.

Strona pozwana w piśmie z 19.10.1998 r., odpowiadając na pismo z 1.09.1998 r. poinformowała Z. S., że po przeanalizowaniu akt szkody nie znalazła podstaw do wypłaty odszkodowania w związku ze zgonem córki A.. Jako przyczynę odmowy wypłaty odszkodowania w związku ze śmiercią (...) SA wskazała brak zaistnienia przesłanek z art. 446 § 3 k.c. W ocenie strony pozwanej nie wykazano, że skutek śmierci A. S. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej rodziców zmarłej. Pismo zawiera pouczenie o terminie i trybie ponownego rozpatrzenia sprawy.

Dowód: akta szkody (...) k. 181-182, 180

Pismem z 15.06.2016 r. powód zgłosił stronie pozwanej roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dobra osobistego w postaci szczególnej więzi łączącej powoda ze zmarłą siostrą - A. S., będącego następstwem wypadku drogowego z 12.04.1997 r., domagając się wypłaty z tego tytułu świadczenia w wysokości 60.000 zł

Pismami z 17.06.2016 r. strona pozwana poinformowała powoda o wpłynięciu 15.06.2016 r. zgłoszenia zdarzenia oraz o tym, że po rozpatrzeniu roszczenia zgłoszonego w związku z wypadkiem z 12.04.1997 r, w którym śmierć poniosła A. S., odszkodowanie nie może być przyznane z uwagi na przedawnienie roszczenia, wskazując podstawę prawną decyzji odmawiającej przyznania świadczenia.

Pismem z 17.02.2017 r. powód wniósł do strony pozwanej reklamację. W odpowiedzi, strona pozwana w piśmie z 13.03.2017 r. poinformowała powoda, że nie widzi podstaw do zmiany zajętego stanowiska i uznania wniesionego roszczenia.

Dowód: korespondencja stron, k. 38-45; akta szkodowe (...)

Z. S. nie pamięta czy w 1998 r. we wrześniu zwracała się w piśmie adresowanym do strony pozwanej o zadośćuczynienie siebie i męża, jako rodziców zmarłej A. S. i powoda, jako brata zmarłej. Pamięta, że pisała o tym, że mają jeszcze jedno dziecko oprócz zmarłej córki. Nie pamięta, czy domagała się zadośćuczynienia dla syna, czy tylko wspominała, że ma oprócz córki jeszcze syna. Pamięta, że domagała się jednej kwoty, nie rozbijała jej na poszczególne osoby. Nie pamięta, czy pisma kierowała do strony pozwanej wyłącznie w imieniu własnym czy również w imieniu męża. Jakiś czas po wypadku z Z. S. skontaktowała się osoba, która wówczas pracowała w (...) SA i poinformowała Z. S., że rodzinie przysługuje zadośćuczynienie.

Powód wiedział, że jego matka po śmierci siostry starała się o zadośćuczynienie w związku ze śmiercią A. S.. Powód wówczas nie składał żadnych pism do strony pozwanej. Sam nie występował do strony pozwanej z roszczeniem.

Powód ze zmarłą A. S. byli bardzo zżyli jak rodzeństwo, mieli dobre relacje. W chwili zdarzenia z 12.04.1997 r. powód uczęszczał do szkoły, miał 16 lat. Po śmierci siostry powód płakał, zamknął się w sobie, stał się skryty. Nie mógł uwierzyć, że A. S. nie żyje. Mówił, że nie chce być sam, że chce mieć rodzeństwo. Chodził do psychologa szkolnego. Pogorszyły się jego wyniki w nauce. Miał problemy ze skupieniem się na nauce. Miał problemy z rówieśnikami. Odciął się od towarzystwa, rzadko wychodził z domu. Rodzeństwo spędzało ze sobą wakacje u matki Z. S.. Razem się wychowywali, uczestniczyli w rodzinnych imprezach okolicznościowych. Razem jeździli na wycieczki, wychodzili do miasta. Kiedy miał problem z zadaniem domowym - wypracowaniem, zawsze mógł się zwrócić do siostry o pomoc. Powód, kiedy przyjeżdża do domu – do rodziców, najpierw idzie na cmentarz, na grób siostry. Ma duże zdjęcie siostry,

pamiętki po niej. Przez około rok czasu powód nie mógł poradzić sobie ze śmiercią siostry. Nadal wraca myślami do czasów, kiedy siostra żyła. Odczuwa jej brak, najbardziej w czasie świąt. Wyobraża sobie, co mogłoby być, gdyby A. S. żyła.

Dowód: zeznania świadka Z. S.; przesłuchanie powoda k. 267-268

Informacja o wypadku komunikacyjnym i śmierci siostry była dla powoda zdarzeniem o dużym ładunku emocjonalnym. Na informacje o śmierci siostry powód zareagował szokiem, niedowierzaniem, wysoce intensywnym przeżyciem emocjonalnym. Wycofał się z relacji towarzyskich, stał się zamknięty, miał trudności ze skupieniem uwagi, nie miał na nic ochoty. Obecnie powód jest stabilny psychicznie, bez uchwytnych zaburzeń emocjonalnych, osobowościowych. Mechanizmy psychologiczne umożliwiły powodowi poradzenie sobie z zaistniałą sytuacją i nie spowodowały istotnego i trwałego zaburzenia w funkcjonowaniu psychospołecznym powoda. Negatywnymi konsekwencjami w psychice powoda, będącymi następstwem tragicznej śmierci siostry są: poczucie straty i wywołany tym smutek, tęsknota, które obecnie nie zakłócają funkcjonowania powoda w życiu codziennym. Przebieg żałoby u powoda po śmierci siostry przebiegał najprawdopodobniej w sposób typowy. Po około roku odczuwania przykrych uczuć, towarzyszący powodowi stan uległ stopniowemu wyciszeniu. Nastąpiła reorganizacja życia, stopniowy powrót do aktywności towarzyskiej, zaangażowanie w edukację, konieczność sprostania bieżącym zadaniom i obowiązkom. Powód odbył i domknął żałobę. Okresowo do dziś odczuwa emocje, dotyczące poczucia straty, smutku, wynikających ze wspomnień, które nie mają jednak takiego natężenia, aby dezorganizować funkcjonowanie powoda. Powód nie ujawnia trudności z kontrolowaniem tych emocji. Nie wykazuje zaburzeń w zachowaniu, funkcjonowaniu emocjonalnym i nie wymaga pomocy specjalistycznej w tym zakresie. Powoda nie doszło do wystąpienia trwałego albo długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia sadowo-psychologiczna k. 278-283

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 442 § 1 k.c. - w brzmieniu z chwili śmierci poszkodowanej A. S., który stanowił, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Natomiast, jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 2).

Przepis ten przewidywał, w przypadku szkody wynikłej ze zbrodni lub występku, czyli w przypadku, który stanowił podstawę faktyczną dochodzonego roszczenia, dziesięcioletni okres przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody, liczony od dnia popełnienia przestępstwa i to bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Pomiędzy stronami bezspornym pozostawało to, że śmierć A. S. nastąpiła w następstwie popełnienia przestępstwa przez sprawcę wypadku drogowego, do którego doszło 12.04.1997 r. Bezsporne również było to, że w następstwie śmierci A. S. krzywdy, jako szkody niemajątkowej, doznał brat zmarłej – R. S.. A zatem, bezspornym winno być również to, że doznana przez powoda szkoda (krzywda) wynikła z występku, a zatem roszczenie o jej naprawienie, na podstawie powołanego art. 442 § 2 k.c. ulegało przedawnieniu z upływem lat dziesięciu liczonych od dnia popełnienia przestępstwa, czyli od 12.04.1997 r. – bez względu na to, kiedy powód, jako poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Mając powyższe na uwadze, zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej, do przedawnienia doszłoby 12.04.2007 r. – z upływem ostatniego dnia dziesięcioletniego okresu liczonego od dnia popełnienia przestępstwa.

Powód nie zgadzając się ze stanowiskiem strony pozwanej, co do przedawnienia dochodzonego pozwym roszczenia, wskazywanym już w decyzji z 17.06.2016 r. odmawiającej wypłaty świadczenia tytułem żadanego zadośćuczynienia, twierdził, że doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia roszczenia, a jako zdarzenie przerywające, pełnomocnik powoda wskazywał pismo Z. S. – matki powoda z 1.09.1998 r., które w ocenie pełnomocnika powoda stanowiło zgłoszenie roszczenia stronie pozwanej w imieniu wówczas małoletniego powoda o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych R. S. w związku ze śmiercią siostry. Zdaniem pełnomocnika powoda bieg przedawnienia dochodzonego roszczenia zaczął swój bieg od nowa, od dnia wydania ostatecznej decyzji w zakresie zgłoszonych świadczeń z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, to jest od dnia 19.10.1998 r. Pełnomocnik wskazał, że zgodnie z treścią art. 819 § 4 1 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do zakładu ubezpieczeń przerywa się także przez zgłoszenie zakładowi ubezpieczeń tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie zakładu ubezpieczeń o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Zdaniem pełnomocnika powoda, z uwagi na to, że bieg przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie zaczął swój bieg na nowo od 19.10.1998 r, to według powołanego powyżej art. 442 k.c. roszczenie przedawniłoby się 19.10.2008 r. co z kolei oznaczałoby, że w dniu wejścia w życie ustawy z 16.02.2007 r. o zmianie ustawy Kodeks Cywilny, roszczenie powoda nie było przedawnione, a zatem do roszczenia powoda zastosowanie miałby dwudziestoletni okres przedawnienia wprowadzony dodanym przez ustawodawcę przepisem art. 442² k.c.

Ustawa z 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy K. Cywilny weszła w życie 10.08.2007 r. Wskazana ustawa uchyliła powołany powyżej art. 442 k.c. i wprowadziła art. 442¹ k.c. w brzmieniu:

"Art. 442¹. § 1. Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

§ 2. Jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

§ 3. W razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

§ 4. Przedawnienie roszczeń osoby małoletniej o naprawienie szkody na osobie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat dwóch od uzyskania przez nią pełnoletności."

Jednocześnie w art. 2. powołanej ustawy z 16 lutego 2007 r. ustawodawca postanowił, że do roszczeń, o których mowa w art. 1, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ Kodeksu cywilnego.

W ocenie Sądu, dla rozstrzygnięcia czy zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia dochodzonego pozwym roszczenia jest zasadny, a tym samym, czy powództwo winno zostać z tej przyczyny oddalone, koniecznym było ustalenie, czy pismo Z. S. opatrzone datą 1.09.1998 r. w rzeczywistości stanowiło zgłoszenie stronie pozwanej roszczenia w imieniu powoda o wypłatę świadczenia w związku ze śmiercią A. S., a jeżeli tak czy w ten sposób doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia dochodzonego roszczenia.

W tym celu Sąd poddał analizie treść pisma Z. S. z 1.09.1998 r., której nie można jednak dokonywać w oderwaniu od treści wcześniejszej korespondencji pomiędzy matką powoda a stroną pozwaną.

Decyzją nr (...) wydaną 22.07.1998 r. (...) SA odmówiło uznania i przyznania stosownego zadośćuczynienia. Jako przyczynę odmowy wypłaty świadczenia wskazano nie wykazanie, że wskutek śmierci A. S. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej rodziców zmarłej. Adresatem decyzji byli rodzice powoda: E. i Z. S..

Pismem z 13.08.1998 r. Z. S. odwołała się od decyzji nr (...). Pismo zostało złożone przez matkę powoda w imieniu własnym oraz męża – E. S.. Pismo zawiera prośbę o ponowne rozpatrzenie sprawy odszkodowania za śmierć córki – A. S., w formie zadośćuczynienia. W piśmie Z. S. przedstawia, jak zmieniła się sytuacja jej i męża, jako rodziców zmarłej. Matka powoda wskazuje między innymi, że córka A. była najstarszym dzieckiem. Była chowana i kształcona z myślą o (...) oraz że w związku ze zdarzeniem z 12.04.1997 r., w perspektywie zapewnienia w przyszłości opieki rodzice zmarłej utracili taką możliwość. Dalej Z. S. wskazuje, że w następstwie śmierci córki stan jej zdrowia uległ drastycznym zmianom oraz że A. S. była jedyną córką Z. i E. S., z którą wiązali swoją spokojną starość. Zdaniem Z. i E. S. jednostronna decyzja, że ich sytuacja życiowa się nie pogorszyła jest nieuzasadniona, gdyż cała przyszłość, którą wiązali z córką legła w gruzach. Z. S. wskazał, że nikt nie zna bólu matki po stracie dziecka, a zwłaszcza córki, nic tego nie wynagrodzi i nikt tego nie zrozumie, jak tego nie przeżyje oraz że ból i ciągła tęsknota nie mija, że ciężko się z tym pogodzić. Pismo jest zakończone prośbą o ponowne rozpatrzenie prośby i o pozytywne załatwienie. Podkreślenia wymaga to, że w piśmie tym nie ma nic na temat krzywdy doznanej przez powoda oraz żadnych w związku tym żądań, co do przyznania i wypłaty przez stronę pozwaną świadczeń na jego rzecz.

Kolejnym pismem było pismo z 17.08.1998 r., w którym (...) SA, w związku z wniesionym odwołaniem z 13.08.1998 r., zwróciła się do Z. S. o podanie następujących informacji: ile Z. i E. S. mają dzieci i w jakim wieku; jakie wykształcenie miała córka A., gdzie uczyła się i pracowała; jaka była przyczyna wyjazdu A. do N. oraz jakie były jej zamiary i widoki na przyszłość; jakie były źródła utrzymania A. oraz czy i jak często córka kontaktowała się z rodzicami. (...) SA wskazał, że powyższe informacje będą stanowiły podstawę do podjęcia ostatecznej decyzji.

W odpowiedzi na to pismo Z. S. wniosła powoływane przez pełnomocnika powoda pismo z 1.09.1998 r., w którym udzieliła odpowiedzi i informacji, o które wystąpiła (...) SA w piśmie z 17.08.1998 r.

Z. S., od myślników, kolejno udziela odpowiedzi na pytania strony pozwanej, wskazując, że jako rodzice zmarłej A. S., mają jeszcze jedno dziecko – syna R., który ma 16 lat, chodzi do Liceum Ogólnokształcącego, był bardzo zżyty z siostrą, bardzo przeżył jej śmierć, co odbiło się na jego psychice, w szkole pogorszyły się jego oceny. Był na kilku spotkaniach z psychologiem. Dalej Z. S. wskazuje wykształcenie zmarłej córki oraz odbyty kurs komputerowy, podaje datę ukończenia szkoły i fakt zdania matury oraz gdzie i kiedy podjęła pracę, okres, w jakim pracę świadczyła, a także to, że córka uzyskiwała prawo jazdy. Następnie matka powoda podała przyczynę wyjazdu córki do N. oraz przedstawia gdzie i w jaki okres córka pracowała w N., że była przez pewien czas osobą bezrobotną, że szukała kolejnej pracy, a także, że zamierzała wrócić do R. i tam szukać pracy. Dalej Z. S. przedstawia, swoją sytuację zdrowotną i osobistą, w kontekście pogorszenia się sytuacji życiowej wskutek śmierci córki. Pismo zostało zakończone prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i pozytywne załatwienie.

Następnie strona pozwana w piśmie z 19.10.1998 r., odpowiadając na pismo z 1.09.1998 r. poinformowała Z. S., że po przeanalizowaniu akt szkody nie znalazła podstaw do wypłaty odszkodowania w związku ze zgonem córki A.. Jako przyczynę odmowy wypłaty odszkodowania w związku ze śmiercią (...) SA wskazała brak zaistnienia przesłanek z art. 446 § 3 k.c. W ocenie strony pozwanej nie wykazano, że wskutek śmierci A. S. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej rodziców zmarłej. Pismo zawiera pouczenie o terminie i trybie ponownego rozpatrzenia sprawy.

W aktach sprawy brak natomiast dowodu, że rodzice powoda czy to w imieniu własnym czy syna wystąpili do (...) SA o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Po przeanalizowaniu treści pisma Z. S. z 1.09.1998 r, przy uwzględnieniu treści pozostałych pism matki powoda kierowanych do (...) SA w 1998 r. oraz pism strony pozwanej kierowanych do Z. S. i E. S., w tym decyzji nr (...) Sąd doszedł do wniosku, że pismo z 1.09.1998 r. wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda nie stanowiło zgłoszenia, w imienniku R. S. stronie pozwanej – jako zakładowi ubezpieczeń, ani roszczenia ani zdarzenia objętego ubezpieczeniem, a tym samym nie mogło skutecznie w świetle powołanego przez stronę powodową art. 819 § 4 k.c. przerwać biegu przedawnienia roszczenia powoda o naprawienie szkody wynikłej z przestępstwa, którego dopuścił się S. C. (2) 12.04.1997 r, wskutek, którego śmierć poniosła siostra powoda A. S..

Pismo to, z uwagi na jego treść oraz okoliczności jego wniesienia, należy uznać li tylko za odpowiedź Z. S. na pismo (...) SA z 17.08.1998 r o nr (...)666/118/B/obce/97/98 wystosowane w związku z wniesionym przez Z. S. odwołaniem od decyzji nr (...) wydanej 22.07.1998 r., w której (...) SA odmówiło uznania i przyznania stosownego zadośćuczynienia za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej rodziców zmarłej A. S. zwłaszcza, że adresatem tej decyzji byli wyłącznie rodzice powoda: E. i Z. S.. (dopiero w piśmie z 1.09.1998 r. pojawia się powód – we wcześniejszej korespondencji powód nie występuje).

Wskazane pismo z 1.09.1998 r. nie może być interpretowane w oderwaniu od pozostałej opisanej powyżej korespondencji pomiędzy (...) SA a Z. S.. Jest, bowiem częścią postępowania odwoławczego zainicjowanego przez Z. S. w odpowiedzi na decyzję nr (...) przedmiotem, której była odmowa wypłaty rodzicom zmarłej A. S., a nie rodzicom i powodowi, względnie samemu powodowi - świadczenia za znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej w związku ze śmiercią córki. To, że w piśmie pojawia się imię powoda oraz zostaje wskazany jego wiek i sytuacja osobista po śmierci siostry, samo w sobie - przy jednoczesnym braku jakichkolwiek żądań – roszczeń sformułowanych, zgłaszanych do stron pozwanej w imieniu wówczas małoletniego powoda przez jego matkę, nie może być w ocenie Sądu uznane za wolę zgłoszenia stronie pozwanej roszczenia w imieniu powoda. Istotnym jest to, że Z. S. pisma z 1.09.1998 r. nie złożyła w oderwaniu od toczącego się postępowania likwidacyjnego szkodę, zainicjonowanego wyłącznie przez rodziców powoda, w związku z przysługującym im na podstawie art. 446 § 3 k.c., jako rodzicom, czyli najbliższym członkom rodziny zmarłej A. S. odszkodowanie, jeżeli skutek śmierci córki nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej. Powód nie wykazał natomiast dowodowo, w żaden sposób, że był stroną tego postępowania, że rodzice zgłaszając swe roszczenia w związku ze śmiercią A. S. zakładowi ubezpieczeń występowali również z żądaniem w imieniu powoda i że decyzja nr (...) dotyczyła także R. S., co z kolei nie wynika z jej treści ani wprost, ani w sposób dorozumiany.

Mając powyższe rozważania i przeprowadzoną analizę treści pisma z 1.09.1998 r. Sąd uznał, że pismo to nie stanowi zgłoszenia roszczenia stronie pozwanej w imieniu powoda, będąc wyłącznie odpowiedzią na pismo (...) SA z 17.08.1998 r oznaczone nr (...)666/118/B/obce/97/98, o czym świadczy nie tylko sama treść pisma Z. S., ale również układ pisma i kolejność podawania informacji oraz odpowiedzi na pytania sformułowane przez stronę pozwaną w piśmie z 17.08.1998 r, a także wyraźne zatytułowanie pisma z 1.09.1998 r. „Dane dotyczące sprawy (...)666/118/B/obce/97/98”.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na to, że Z. S. słuchana w charakterze świadka nie pamiętała czy w 1998 r. we wrześniu zwracała się w piśmie adresowanym do strony pozwanej o zadośćuczynienie dla siebie i męża, jako rodziców zmarłej A. S. i powoda, jako brata zmarłej. Pamiętała, że pisała o tym, że mają jeszcze jedno dziecko oprócz zmarłej córki. Nie pamiętała również, czy domagała się zadośćuczynienia dla syna, czy tylko wspominała, że ma oprócz córki jeszcze syna. Pamiętała natomiast, że domagała się jednej kwoty, nie rozbijała jej na poszczególne osoby. Nie pamiętała wreszcie, czy pisma kierowała do strony pozwanej wyłącznie w imieniu własnym czy również w imieniu męża. Natomiast powód zeznał, że wiedział, że jego matka po śmierci siostry starała się o zadośćuczynienie w związku ze śmiercią A. S., że wówczas nie składał żadnych pism do strony pozwanej i sam nie występował do strony pozwanej z roszczeniem.

A skoro, wniesienie przez Z. S. pisma oznaczonego datą 1.09.1998 r. nie skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia i jednocześnie powód nie wykazał dowodowo, aby w inny sposób przerwał bieg przedawnienia, w szczególności, aby po uzyskaniu pełnoletności wystąpił samodzielnie z roszczeniem przeciwko stronie pozwanej o zapłatę zadośćuczynienia za śmierć siostry A. S., to należy stwierdzić, że dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu 12.04.2007 r. – z upływem ostatniego dnia dziesięcioletniego okresu przedawnienia liczonego od dnia popełnienia przestępstwa w następstwie, którego śmierć poniosła A. S., a co za tym idzie przed dniem wejścia w życie ustawy z 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy Kodeks Cywilny, która weszła w życie 10.08.2007 r. W związku z tym, w tej sprawie nie znajdzie zastosowania na podstawie art. 2 wskazanej ustawy, dodany tą ustawą do Kodeksu Cywilnego art. 442¹.

Tym samym zarzut strony pozwanej o przedawnieniu dochodzonego roszczenia należało uznać za zasadny i w związku z tym powództwo oddalić, co niniejszym Sąd uczynił.

Orzeczenie o kosztach procesu oparte zostało o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w przepisie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Skoro powództwo zostało oddalone, to tym samym koszty postępowania winna ponieść w całości strona przegrywająca – strona, której żądania Sąd nie uwzględnił, czyli powód.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu 3 617 zł, na które złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł oraz opłata skarbową od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.